

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Malty**(Sprawa C-181/23)**

(2023/C 173/37)

Język postępowania: angielski

Strony*Strona skarżąca:* Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Ladenburger, E. Montaguti, J. Tomkin, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Republika Malty**Żądania strony skarżącej**

- stwierdzenie, że ustanawiając i prowadząc zinstytucjonalizowany program – taki jak nabywanie obywatelstwa maltańskiego w drodze naturalizacji za wyjątkowe usługi w związku inwestycją bezpośrednią na podstawie art. 10 ust. 9 Maltese Citizenship Act (ustawy o obywatelstwie maltańskim), zmienionej Maltese Citizenship (Amendment No. 2) Act, 2020 (ustawą z 2020 r. wprowadzającą zmianę nr 2 do ustawy o obywatelstwie maltańskim), oraz Granting of citizenship for Exceptional Services Regulations, 2020 (rozporządzenia o nadawaniu obywatelstwa za wyjątkowe usługi z 2020 r.) – w ramach którego dostępna jest naturalizacja pomimo braku rzeczywistego związku wnioskodawców z państwem w zamian za wcześniej określone płatności lub inwestycje, Republika Malty uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 20 TFUE i art. 4 ust. 3 TUE;
- obciążenie Republiki Malty kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W następstwie zmiany Maltese Citizenship Act (ustawy o obywatelstwie maltańskim) w listopadzie 2013 r. Malta wprowadziła w 2014 r. swój pierwszy program obywatelstwa dla inwestorów.

System z 2014 r. zastąpiono następnie w 2020 r. programem „Maltese Citizenship by Naturalisation for Exceptional Services by Direct Investment” (nabywanie obywatelstwa maltańskiego w drodze naturalizacji za wyjątkowe usługi w związku inwestycją bezpośrednią). Nowy system został ustanowiony Maltese Citizenship (Amendment No. 2) Act, 2020 (ustawą z 2020 r. wprowadzającą zmianę nr 2 do ustawy o obywatelstwie maltańskim) i Granting of Citizenship for Exceptional Services Regulations, 2020 (rozporządzeniem o nadawaniu obywatelstwa za wyjątkowe usługi z 2020 r.).

Prawo Unii uniemożliwia wprowadzanie systemów nabywania obywatelstwa krajowego przez inwestorów, które to systemy pozwalają na systemowe nadawanie obywatelstwa państwa członkowskiego w zamian za wcześniej określone płatności lub inwestycje w braku wymogu istnienia rzeczywistego związku między państwem a zainteresowanymi osobami.

Komisja uważa, że system nabywania obywatelstwa maltańskiego w drodze naturalizacji za wyjątkowe usługi w związku inwestycją bezpośrednią (2020) stanowi taki niezgodny z prawem system nabywania obywatelstwa przez inwestorów. Ustanawiając i utrzymując taki system, Malta podważa i osłabia istotę i integralność obywatelstwa Unii z naruszeniem art. 20 TFUE i zasady lojalnej współpracy ustanowionej w art. 4 ust. 3 TUE.

Skarga wniesiona w dniu 24 marca 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Portugalska**(Sprawa C-191/23)**

(2023/C 173/38)

Język postępowania: portugalski

Strony*Strona skarżąca:* Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Hermes i L. Santiago de Albuquerque, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

- 1) Stwierdzenie, że Republika Portugalska uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 13 ust. 2 i 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1143/2014 z dnia 22 października 2014 r. w sprawie działań zapobiegawczych i zaradczych w odniesieniu do wprowadzania i rozprzestrzeniania inwazyjnych gatunków obcych⁽¹⁾, nie ustanawiając i nie stosując planów działania spełniających wymogi określone w art. 13 wspomnianego rozporządzenia i nie przekazując ich niezwłocznie Komisji.
- 2) Obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 13 ust. 2 i 5 rozporządzenia nr 1143/2014 Republika Portugalska miała trzy lata, od chwili przyjęcia wykazu inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Unii („wykazu unijnego”), na ustanowienie, wdrożenie i przekazanie Komisji zestawu planów działania w celu rozwiązania kwestii priorytetowych dróg niezamierzonego przenoszenia i rozprzestrzeniania się tych gatunków na jej terytorium oraz w jej wodach morskich.

Republika Portugalska zidentyfikowała jedenaści priorytetowych dróg, które są objęte siedmioma projektami planów działania.

Niemniej Republika Portugalska nie wskazała przewidywanego terminu ukończenia i zatwierdzenia tych planów ani nie przekazała ich Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. 2014, L 317, s. 35.

Skarga wniesiona w dniu 24 marca 2023 r. – Komisja Europejska / Republika Łotewska

(Sprawa C-192/23)

(2023/C 173/39)

Język postępowania: łotewski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Hermes i I. Naglis, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Łotewska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że Republika Łotewska uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 13 ust. 2 i 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1143/2014 z dnia 22 października 2014 r. w sprawie działań zapobiegawczych i zaradczych w odniesieniu do wprowadzania i rozprzestrzeniania inwazyjnych gatunków obcych⁽¹⁾, nie ustanawiając i nie stosując planów działania dla wszystkich zdefiniowanych priorytetowych dróg przenoszenia, a także nie przekazując ich niezwłocznie Komisji.
- Obciążenie Republiki Łotewskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 13 ust. 2 i 5 rozporządzenia nr 1143/2014 Republika Łotewska miała trzy lata, od chwili przyjęcia wykazu przez Unię, na ustanowienie, wdrożenie i przekazanie Komisji zestawu planów działania w celu rozwiązania kwestii priorytetowych dróg niezamierzonego przenoszenia i rozprzestrzeniania się inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Unii, określonych zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 1143/2014. Komisja przyjęła wykaz, o którym mowa w art. 13 rozporządzenia nr 1143/2014, w dniu 13 lipca 2016 r., w związku z czym trzyletni okres upłynął w dniu 13 lipca 2019 r.